

காந்தியும்

வெள்ளா.

சுதந்திரத்திற்கும்

சுதந்திரத்திற்கும்

Nov 21
210891

காற்று

(சிறுகதை) முதல்
பதிப்பு: 1970
மலர்: 15-00

Author: (a collection of poems)
by Miss Srinivasan
K. K. S. Road
K. K. S. Road

மொள. சித்தார்த்தன்
கவிதைகள்
Price: Rs. 15-00

காற்று (கவிதைகள்)

மொள. சித்தார்த்தன்

62, வளாக ஒழுங்கை,
திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.

வெளியீடு: அயோத்தி நூலக சேவை,
ஆணைக்கோட்டை, யாழ்ப்பாணம்.

அச்சு: செட்டியார் அச்சகம்,
கே. கே. எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

முதற்பதிப்பு: ஜனவரி, 1990.

விலை: 15-00

Kaattu (a collection of poems)

by **Mau Siththarthan**

62, Campus Lane,
Thirunelvely, Jaffna.

Copy right: Author

Publishers: Ayothya Library Services,
Anaiccoddai, Jaffna.

Printers: Chettiar Press,
K. K. S. Road, Jaffna.

First Edition: January, 1990.

Price: Rs. 15-00

..... அன்பான
அப்பாவுக்கும்
அம்மாவுக்கும்

சித்தார்த்தன் கவிதை எழுதுகிறான்

சித்தார்த்தன் கவிதை எழுதுகிறான். எனக்கு இது ஆச்சரியமான விஷயம். அவன் கவிதைகளை முதலில் படித்த போது நான் வியந்து போனேன். எனக்கு வயதாகி விட்டது என்பதை அவை பளிச் சென்று காட்டின.

சித்துவுக்கு இப்போது வயது பதினைந்து. அவன் சிறந்த அன்று பச்சைக் குழந்தையாக தொட்டிலுக்குள் கிடந்த தோற்றம். இன்றும் என் நினைவில் இருக்கின்றது. இந்தப் பதினைந்து ஆண்டுகளில் அவனது வளர்ச்சியை நான் அருகில் இருந்து பார்த்திருக்கின்றேன். ஒரு குழந்தையாக, ஒரு சிறுவனாக. இப்போது இந்தக் கவிதைகளைப் படிக்கும்போது அவன்

வளர்ந்து விட்டான் என்று தெரிகிறது. வயதை மீறிய வளர்ச்சி; உடலாலும்தான்; மனதாலும்தான். மரமா உங்களுக்கு வயதாகிவிட்டதென்று சொல்கிறது அவனுடைய வளர்ச்சி. அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதுதான் புதிய தலை முறை தளிர்த்து வளர்கிறது என்ற நிறைவுடன்.

எனது முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவந்தபோது எனக்கு வயது 33. இந்த வகையில் சித்து என்னைவிட 18 வருடங்கள் முன்னே நிற்கின்றான். புதிய தலை முறைக்குக் கிடைத்துள்ள வாய்ப்பின் அறிகுறி இது. நமது இளம் பருவத்தில் நமக்குத் திறக்காத வாசல்கள் பல நமது குழந்தைகளுக்குத் திறந்து விடப்பட்டுள்ளன. பதினைந்து வயதில் எனக்குக் கிடைக்காத அனுபவங்கள் பல சித்துவுக்குக் கிடைத்துள்ளன. அந்த வயதில் நான் அறியாத பல வற்றை அவன் அறிந்துள்ளான். இது காலத்தின் வளர்ச்சி. ஒவ்வொரு தலைமுறையும் இவ்வாறுதான் வளர்ந்திருக்கின்றது. மனித குலத்தின் முன்னேற்றம் இவ்வாறுதான் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. இது நமக்கு நிறைவு தரவேண்டும்.

இந்தத் தொகுப்பில் சித்துவின் 20 கவிதைகள் உள்ளன. மனவளர்ச்சி யிக்க ஒரு சிறுவனின் அனுபவங்கள், சிந்தனைகள், கற்பனைகளின் வெளிப்பாடுகள். இவை வழக்கமான அர்த்தத்தில் சிறுவர் இலக்கியத்தின் பரற்படுவன அல்ல. இளமையின் வாசற்படியில் கால் வைக்கும் ஒரு சிறுவனின் படைப்புகள்.

சித்து சமீபத்தில் ஒல்லாந்து நாட்டுக்குப் போய் வந்த அனுபவங்களை, விபரிக்க முடியாதது. இரவு ஒன்பது மணியும் ஒல்லாந்து நாடும், வெளிநிய தோல்களும் இயந்திரமனிதர்களும் ஆகிய கவிதைகளில் பதிவு செய்திருக்கிறான். பனிக்காலம் அவன் எந்த ஐரோப்பிய நாட்டுக்கும் போகுமுன் எழுதியது. கேள்வி ஞானம், தொலைக்காட்சி என்பன மூலம் அவனுக்குக் கிடைத்த அனுபவங்களின் வெளிப்பாடு அது. தொலைக்காட்சி நம் வாசிசுகளின் அனுபவ வாயில்களை எவ்வாறு திறந்து விட்டுள்ளது என்பதற்கு இக் கவிதை ஒரு உதாரணம். இனம், பணம், எப்போது என் மனம் இறக்கும் முதலிய கவிதைகள் சமூக யதார்த்தம் பற்றிய

சித்துவின் பிஞ்சு உள்ளத்தின் பிரதிபலிப்புக்களாக உள்ளன. அப்பா இல்லாத நாட்கள், தனிமை, அம்மாவும் மற்றவர்களும் ஆகிய கவிதைகளில் பெற்றோரைப் பிரிந்த இளம் உள்ளத்தின் ஏக்கம் தெரிகிறது. வானத்தில் போர், சூரியனும் பூமித்தாயும் போன்ற கவிதைகள் குழந்தை மனத்தின் கற்பனைத் தொழிற்பாட்டுக்கு நல்ல உதாரணங்களாக உள்ளன.

சித்தார்த்தன் இந்தக் கவிதைகளை எழுதி இருக்கிறான். வீட்டுச் சூழலும் சுற்றுடலும் கவிதையின் ஜன்னல்களை அவனுக்குத் திறந்து விட்டுள்ளன. இவை அவனே எழுதிய கவிதைகள். தந்தை மெளனகுருவோ அல்லது தாய் சித்திரவேகாவோ, சேரன் மாமாவோ, அல்லது நானே இவற்றில் கைவைக்கவில்லை. அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சில சொற்களை மாற்றியது அல்லது நீக்கியது தவிர. இந்தப் பயிர் விளையும் என்று சொல்லுகின்ற முனைகள் இவை.

சித்துவைப் போல் கவிதை எழுதும் சிறுவர்கள் இன்னும் பலர் இருக்கக்கூடும்.

அவனுக்குக் கிடைத்துள்ள வாய்ப்பினால்
 இவை நூல் வடிவில் வருகின்றன. அவ
 னுக்கும் அவன் போன்ற சிறருக்கும் உற
 சாகத்தை ஊட்டுவதற்காக.

இதோ ஒரு முகை அரும்பி இருக்கின்
 றது. இதைப்பேணி மலர்ந்து மணம் வீசத்
 செய்வது நம் கடமையாகும், சித்துவுக்கு
 என் வாழ்த்துக்கள்.

எம். ஏ. நுஹ்மான்.

யாழ் பல்கலைக்கழகம்

கனடா கவிதைப் பரிசு 1987-88 க்கான வெள்ளிப் பரிசு
பெற்ற கவிதைப் பரிசு 1987-88 க்கான வெள்ளிப் பரிசு
என்னுரை

எனது கவிதைத் தொகுதி நூலாக வெளிவருகிறது. நான் கனவிலும் நினைக்க வில்லை. என் அப்பாவின் தூண்டல்; அம்மாவின் ஊக்குதல். அப்பாவுக்கும் அம்மாவுக்கும் என் நன்றிகள்.

நான் எப்போது கவிதை எழுதத் தொடங்கினேன்? அது ஓர் எதிர்பாராத ஆரம்பம்.

1987 இல் எனது வகுப்பில் ஒரு கையெழுத்து சஞ்சிகை வெளியிட எண்ணினேன். அதற்காக எமது வகுப்பு மாணவர்களின் பல ஆக்கங்களைக் கோரினேன். அந்தக் கால கட்டத்தில் நான் “பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள்” என்னும் நூலைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அக் கவிதைத் தொகுதியில் ‘தாத்தாமாரும் பேரர்களும்’ என்ற

நு.:மான் மாமா எழுதிய கவிதை ஒன்றும் இருந்தது. அது என்னை ஆழமாகப் பாதித்து விட்டது. பல தடவைகள் அக் கவிதையை நான் வாசித்திருப்பேன்.

அக் கவிதை தந்த ஊக்கத்தின் வீளை வாகவே எனது மூன்று முதல் கவிதை களான பனிக்காலம், வானத்தில் போர், அப்பா இல்லாத நாட்கள் ஆகியவற்றை எழுதினேன். அவை எங்கள் கையெழுத்துச் சஞ்சிகையில் வெளிவந்தன. அம் மூன்று கவிதைகளையும் நான் சேரன் மாமாவிடம் காட்டியபோது “நன்றாய் எழுதுகிறாய்” என்றார். அக்கவிதைகளை ஓர் ஒழுங்குக்குள் கொண்டு வந்தார். சின்னார் அப்பா, அம்மா, சேரன் மாமா ஆகியோரின் தூண்டுதலால் மேலும் கவிதைகளை எழுதத் தொடங்கினேன். பல கவிதை நூல்களையும் வாசித்தேன். மேலும் ஊக்கம் சீறந்தது.

நான் எழுதிய கவிதைகளை விமர்சித்து தீருத்தியவர், எனது ஆசானும், சகோதரரும், நண்பருமான ஸ்ரீ கணேசன் அவர்கள். எனது சில கவிதைகளுக்குக் கருப்

பொருள் தீந்து என்னை மேலும் ஊக்குவீத்
தவர் டாக்டர் கௌரி அன்ரி. என்னை ஊக்
கிய அனைவருக்கும் என் நன்றிகள்.

நான் சிறுவன். உலகமேலும் அறிந்து
கொள்ள விரும்புகிறேன். நான் உணர்ந்த
வற்றையும் அறிந்தவற்றையுமே கவிதை
யாக்கியுள்ளேன். நான் பெரியவனான
பின் இக்கவிதைகளை வாசித்துச் சிரிக்கவும்
கூடும்,

என் கவிதை ஊக்கத்தை வெளிப்படுத்த
தவே அப்பாவும் அம்மாவும் இக் கவிதைத்
தொகுப்பை வெளியிடுகிறார்கள்.

நான் சிறுவன்; இத்தொகுப்பில் பல
பிழைகள் இருக்கலாம். அவற்றைச் சுட்
டிக் காட்டுவதன் மூலமும், விமர்சிப்பதன்
மூலமும் நான் எனது பிழைகளை உணர்ந்து
முன்னேற வழிகோலியாக நீங்கள் இருக்
கலாம்.

விமர்சனங்கள் மனிதனை முன்னேற்
றும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

இத்தொகுதி வெளிவர உதவிய அனைவருக்கும் நன்றிகள். முன்னுரை தந்த நு.:மான் மாமாவுக்கும் நன்றி.

மொள. சித்தார்த்தன்

21. 01. 1989

சுருதி கருவியை கருவியை கருவியை
கருவியை கருவியை கருவியை
கருவியை கருவியை கருவியை

பனிக்காலம்

கருவியை கருவியை
கருவியை கருவியை
கருவியை கருவியை
கருவியை கருவியை

வீட்டுக் கதவுகள் இறுகப்
பூட்டப்பட்டுள்ளன.

வீடுகளுள் எரியும் நெருப்புக் கவாலை
ஒவ்வொரு மனித உடலிலும்
தாவிப்

படர்ந்து

தடு ஏற்றுக்கிறது.

இது

கொட்டும் பனிக்காலம்

ஆட்சி இப்போது பனி அரசனிடம்.

வானத்து முத்துக்கள் வீழ்வது போல

பனி,

மண் வெண்மையாகிறது.

தரிய அரசன் இன்னும்

திறக்கப்படாத இரும்புப் பெட்டிக்குள்.

அவன் பனி அரசனால்

சிறை வைக்கப்பட்டுள்ளான்.

பனி அரசன் வாழ்க! வாழ்க! என்று
எக்காளயிடும் பனி முத்துக்கள்
மண்ணைத் தழுவுகின்றன

சிறுவர்கள் சறுக்கிகளில்
சுற்றிச்
சுழன்று
கிறுகி
வழுக்கிக்
காலை உடைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

பனி. அரசனின் ஆட்சி.
பூலோ விரியாது,
சூயிலோ கூவாது,
காகம் கரையாது.

பனி.
குளிரால் விநைத்த உடல்கள்
விதியெங்கும் உலாவுகின்றன.
பச்சை பசேல் என்ற
வயல்கள்
பனிக்கட்டிகளாக மாறுகின்றன

□ 14. 09. 87

14 சித்தார்த்தன்

பணம்

செயல்
பணம்
செயல் பணம்
செயல் பணம் பணம்

செயல் பணம்

பணம்
பணம்
பணம்
பணம் ஒழிந்து விட்டால்
பாவிகள் அழிவர்
அச்சமும் அகலும்.

8891-70-75 □

பணம்
பணம்
பணம்
பணம் தேரன்றிய அன்று
பணக்காரனும் தேரன்றினான்
ஏழையும் கூடத் தேரன்றினான்
வர்க்கங்கள் தேரன்றின.
மக்கள் பிரிந்தனர்.

பணம்
பணம்
பணம்
பயங்கரமான பணம்
பேய்

15 காற்று

செயல் பணம்

பிரசாத,
பணம்,
ராட்சகன் பணம்
கொள்ளிப் பிரசாத பணம்

பணம்

பணமே ஓய் பணமே

பணம்

பணம்

பணம்

கொள்வது பணம்

பணம்

பணம்

□ 27-07-1988

பணம்

16 சித்தார்த்தன்

பணம் 21

ஆன்மா

எங்கிருந்தோ ஒரு
குரல் கேட்கின்றது.
நான்,
எங்கே?
எங்கே?
என்று தேடுகின்றேன்.
யார்?
எங்கிருந்து?
எத்திசையில்?

நான் இங்கிருக்கிறேன்
உன் இதயத்தில் இருக்கிறேன்
அட மூடனே! இன்னும் தெரியவில்லையா?
நான்தான் உன் ஆன்மா
என்றது குரல்

ஆன்மாவே
இவ்வளவு காலமும் உன்னை நான் தேடினேன்
உன்னைக் காணவில்லை
நீ வரவும் இல்லை
ஏன் நீ இப்போது வந்தாய் சொல்?
என்றேன்

17 காற்று

நீ இவ்வளவு காலமும் நல்லவனாக இருந்தாய்
இன்று நீ தீயவனாக மாறப் போகும் சமயத்தில்
உனது இருட் கதவுகளை உடைக்கவே வந்தேன்.
என்றது ஆன்மா.

திடுக்கிட்டோக் கண்ணை விழித்துப் பார்த்தேன்
அந்தோ —...

நான் சிறைச்சாலையில்
மரப்பலகைக் கட்டிலிற் படுத்திருக்கிறேன்.

□ 08-07-88

வானத்தில் போர்

அச்சம் சூழ்ந்த இரவு
நிசப்தம் எங்கும் குடிகொண்டிருந்தது.
மென்மையான பஞ்சு போன்ற
வான மகளின் கையில்
யின்யிளிப் பூச்சிகள்போல்
விண்மீன்கள் யின்யின.

அச்சம் சூழ்ந்த இரவு
நிசப்தம் எங்கும் குடிகொண்டிருந்தது.
பந்தைப் போல உருண்ட சந்திரன்
வான மகளின் பஞ்சுக்கை அணைப்பில்
மயங்கி, அசையாது நிற்கிறான்
கரு மேகங்கள் சந்திரனின்
ஆதிக்கத்திற்குள் படையெடுக்கின்றன.

இதோ ----

வானத்தில் போர்

அச்சம் சூழ்ந்த இரவு
நிசப்தம் எங்கும் குடி கொண்டிருந்தது.
கருமேகங்கள் சந்திரனை முடி மறைக்க,
நொடிகள் நிமிடங்களாய் மாறும் நேரத்தில்

சந்திரன் கருமேகங்களை வென்று
மீண்டும் தன் ஆட்சியைச் செலுத்துகின்றான்.

வெற்றி முரசு கொட்டினாலும்
சிறு கர்வம் இல்லாமல்
அதே இடத்தில்
அதே பொருள் புதைந்த புண்ணகையுடன்
வான மகளின் அணைப்பில்
மயங்கி நிற்கின்றான்,
சந்திரன்.

□ 13-09-87

கற்பனை ரதம்

காக உள்ளவர்கள்

கனடா வரை பார்ப்பார்கள்

எனக்கே

ஒரு பேனையும் ஒரு தாளும் கிடைக்குமென்றால்
உலகில் உள்ள மூலை முடுக்கெல்லாம்
போய் வருவேன்.

பணம் உள்ளவர்கள்

ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல்கள்

மூன்று நட்சத்திர ஹோட்டல்கள்

என்று கற்றித் திரிவார்கள்.

என் கற்பனை சிறகடித்தால்

எல்லா ஹோட்டல்களும் தவிடுபொடி.

முதலாளிகள்,

விமானங்களிலும் கப்பல்களிலும்

நாடு சுற்றுவார்கள்

எனது ஏழு வெண்புரவிகள் பூட்டிய

தங்கக் கற்பனை ரதத்தில் நான் ஏறினால்

அண்டம் எல்லாம் அளிந்து வருவேன்.

என் கற்பனை ரதமே வா.

அப்பா இல்லாத நாட்கள்

எவ்வளவு இனிமையற்ற நாட்கள்
ஆதவன் வழமை போலத்தான் எழுகின்றான்
ஆதரவான தன் கைகளைப்
பூமியில் தவறு விடுகின்றான்
பட்சிகள் அவன் கைபட்ட உணர்ச்சியில்
எங்கோ பறந்து செல்கின்றன.

எவ்வளவு இனிமையற்ற நாட்கள்
உயிர் உள்ளவை எல்லாம்
தமது வழமையான வேலைகளைச் செய்கின்றன
பூக்கள் பூத்துக் குலுங்குகின்றன
காகங்கள் கரைய,
குயில்கள் கூவுகின்றன.

எவ்வளவு இனிமையற்ற நாட்கள்
இப்போது என்மனம்
எதிலும் ஈடுபடுவதில்லை
அப்பா ஊர்போனதிலிருந்து
வேலை நாட்கள் நகர்கின்றன
எனக்கோ,

நகர்வதுபோல் தெரிவதில்லை
யுகங்கள் நகருகின்றனவா
என்று கேட்கத் தோன்றும்.

எவ்வளவு இனிமையற்ற நாட்கள்.

இப்போது-

நான் படிக்க நினைத்தால் படிப்பேன்
எழுத நினைத்தால் எழுதுவேன்,
வேலைகள் தலைக்குமேல்,
என்ன செய்வேன்?

வாழ்க்கை என்னும் வட்டத்துள்
வாழ்ந்துதான் ஆகவேண்டும்.

எவ்வளவு இனிமையற்ற நாட்கள்.

□

18-09-87

இனம்

எது இனம்? ஐயா,
எது இனம்?

நாய் பூனை?
கரடி புலியா?
பாம்பு எலியா?

எது இனம்? ஐயா,
எது இனம்?

தழிற் சிங்களமா?
கறுப்பன் வெள்ளையனா?
இந்தியா பாகிஸ்தானா?
அமெரிக்கா சோவியத்தா?

எது இனம்? ஐயா,
எது இனம்?

எனக்குப் புரியவில்லை
எனக்குப் புரியவில்லை
சொல்லுங்கள் எனக்கு
யாராவது சொல்லுங்கள்.

□ 27-07-88

24 சித்தார்த்தன்

காற்று

காற்று

காற்று

காற்று

வீகம் காற்று வெண் முகில்களை
அள்ளிக் கொண்டு சென்றது.

பேரலைகளாக மாற்றியது.

வீகம் காற்றால் தீயிர்ந்து நின்ற

மரங்கள்

வளைந்து

நெளிந்து

ஆடின.

காற்று

காற்று

காற்று

காற்றே உனக்குப் போலிவேடங்கள் பல

தென்றலாகி உடலைத் தொட்டுச் சுகப்படுத்துவாய்

புயலாகி உடலைச் சக்கு நூறுக்கி கிழித்தெறிவாய்

வீசுவாய்;

வீசாது நிற்பாய்.

காற்று

காற்று

காற்று

உன்போக்கில் நீ போகிறாய்

நீவிரும்பும் போது வினையாடுகிறாய்.

நீவிரும்பும் போது தூங்குகிறாய்

காற்றே உனைப் புரிய

என்றால் முடியவில்லை.

□ 08. 0788.

26 சித்தார்த்தன்

அமைதி

அமைதி,

அமைதி,

அமைதி,

என்று மேசையிற் தட்டினார் நீதிபதி

அமைதி,

அமைதி,

அமைதி,

வந்தது கோட்டில் நிசப்தம்.

அமைதி,

அமைதி,

அமைதி,

பீண்டும் வழக்குத் தொடங்கியது.

அமைதி,

அமைதி,

அமைதி,

பேச்சும் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்தது.

27 காற்று

85

அமைதி,
அமைதி,
அமைதி,
கோட்டில் சலசலப்புத் தொடங்கியது.

அமைதி,
அமைதி,
அமைதி,
மீண்டும் நிதிபதி தனது கட்டடையை அடித்தார்.

அமைதி, அமைதி, அமைதி,

27.09.1989.

வளர்கின்ற விஞ்ஞானம்

வளர்கின்ற விஞ்ஞானம்
வளர்ந்துகொண்டிருக்கின்றது.

ஆனால்
மனித வாழ்வில்,

குழந்தைமை.

இளமை,

முதிர்ச்சி

இறப்பு,

நடந்து கொண்டே இருக்கின்றது.

ஏய் விஞ்ஞானமே,

இதை உன்னால் நிற்பாட்ட முடியுமா?

நிற்பாட்ட முடியுமென்றால் நிற்பாட்டு

அப்போது நியும்

வளர்ந்து விடுவாய்.

□ 20. 03. 1988

29 காற்று

மணிக்கூட்டிடம் ஒரு கேள்வியும்
ஒரு கட்டளையும்

ஏய் மணிக்கூடே.....

உன்னிடம் ஒரு கேள்வி

தீபாவளி,

கிறிஸ்மஸ்,

பொங்கல்,

நோன்பு

என்று எவ்வளவோ

பெரிய விடயங்கள் நடக்கின்றன.

நீ என்ன எப்போதும் ஒடுவதுபோல்

ஓடிக்கொண்டிருக்கிறாய்?

மணிக்கூடே, ஏய் மணிக்கூடே

நிறுத்து உன் சப்தத்தை

மனிதன் காலையில் படுக்க முடியாது

உன்றால்.

மனிதன் ஆழ்ந்த நித்திரையில் இருந்தாலும்

அதைக் கவனியாது 'டங், டங்' என்று

அடிக்கின்றாயே காலை நான்கு மணிக்கு.

ஏய், மணிக்கூடே நிறுத்து உன் சப்தத்தை.

□ 1988 03. 20.

30 சித்தார்த்தன்

அம்மாவும் மற்றவர்களும்

எனது படைப்பைப், பார்த்து
சரி சொல்ல,
குறை கூற,
அம்மா இங்கு இல்லை
மற்றவரிடம் காட்டச் சென்றால்
பார்ப்பதோ சரியில்லை.

என் மனதை மற்றவர் புரிந்து
கொள்ளார் என்று அன்று தெரியும்
என் மனதை அம்மா மட்டுமே
புரிந்து கொள்வார் என்று இன்று தெரியும்.

படைப்பாளியை உருவாக்குவது
கற்றோர் என்று அன்று சொன்னேன்.
படைப்பாளியை உருவாக்குவது
அம்மா மட்டுமே என்று இன்று சொல்வேன்.
மற்றவர்கள் என்றும் அம்மாவானது இல்லை
அம்மா என்றும் மற்றவர்கள் ஆவதும் இல்லை
மற்றவர்க்கும் அம்மாவுக்குமுள்ள
வித்தியாசம் இதுவே.

□ 20.03.1988.

31 காற்று

சூரியமகனும் பூமித்தாயும்

வானம் வெண்மையான முகில்களால்
மூடப்பட்டிருந்தது.
முகில்களைக் கிழித்துக்கொண்டு
சூரியக் கிரணங்கள் பூமித்தாய்க்கு
முதல் முத்தம் கொடுத்து
காலையின் இனிமையைச் சுறுசுறுப்பாக்கின.
எங்கும் ஒரே பரவசம்
ஆனந்தம்,
மகிழ்ச்சி.

திடீரென—

எங்கிருந்தோ வந்த கருமுகில்கள்
வெண்முகில்களுடன் போரிட்டன
அதோ—

கருமுகில்கள் வெண்முகில்களை வென்று
வானத்தில் தம் ஆட்சிக்கொடியைப்
பறக்க விடுகின்றன:

அதோ

மழை அரசன்...

இடி அரசன்...

மின்னல் அரசன்.

ழுன்று அரசர்களின் திறமையும்
 வானத்தில் திரண்டு எழுகின்றன;
 தரிய அரசன் சின் வாங்குகின்றான்.
 மறைகிறான்,
 வானத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு
 இடியும் மீன்னலும் பூமித்தாயைத் தூக்குகின்றன.
 மழை அரசன் பூமித் தாய்மேல்
 பெரும் துளிகளைக் கொட்டிக் துன்புறுத்துகிறான்
 பூமித் தாய்
 துடிக்கிறாள்,
 துவள்கிறாள்,
 கதறுகிறாள்.

தரியன் இதைக் கேட்கிறான்.
 வீராவேசம்கொண்டு எழுகின்றான்.
 சிதறி ஓடிய தனது படையான
 வெண் முகில்களைத் திரட்டுகிறான்
 அதோ
 தரியப் படை தயார்
 மறுபடியும் போர்
 போர்
 போர்

கரு முகில்களும் வெண் முகில்களும்
 மோதிக் கொள்கின்றன;
 போர்!
 போர்!
 போர்!

வெண்முகில்கள் கருமுகில்களை வெல்கின்றன.
வானத்தில் தம் ஆட்சியை நிறுவுகின்றன.

மறடி அரசன்

மின்னல் அரசன்

இடி அரசன்

மூன்று அரசர்களும்

சூரியனுடன் போர்புரிய முடியாமல்

சிதறி ஒடுகின்றனர்.

போர் முடிந்தது

மீண்டும் சூரிய கிரணங்கள்

பூமித் தாயை அணைத்து

முத்தம் கொடுக்க

சூரியன் தனது ஆட்சியை

மீண்டும் பெறுகிறான்.

இப்போது

என்ன இனிமையான காலம்.

□ 27.03.1988

தனிமை

தனிமை

தனிமை

தனிமை

தனிமை என்னை வாட்டி எடுக்கிறது.

எனது ஓராயிரம் சிறகுகளை முறித்து

தனி வீட்டில் தனிமையில் விடப்பட்டேன்.

தனிமை

தனிமை

தனிமை

சிறைச் சாலைமையும்தான் விடக்கொடியது தனிமை

அரக்கனையும் விடக்கொடியது தனிமை

பேய் பிசாசுகளையும் விடக்கொடியது தனிமை

உலகத்தின் பயங்கர,

சித்திரவதைகளையும் விடக்கொடியது தனிமை

தனிமை,

தனிமை,

தனிமை.

மனிதன் இறந்து விடலாம்

தனிமையில் இருப்பதிலும் பார்க்க.

என்னை நான் மண்ணுக்குள்
புதைத்துக் கொள்வேன்
தனிமையில் இருப்பதிலும் பார்க்க.

தனிமை,
தனிமை,
தனிமை.

அந்தத் தனிமையை நான்
திறக்க முடியாத சுவப்பெட்டிக்குள்
பூட்டி

தோண்ட முடியாத கல்லறைக்குள் புதைப்பேன்
என் ஓராயிரம் சிறகுகள்
மீண்டும் முளைக்க
நான் சுதந்திரக் காற்றை
நன்றாக இழுத்துச் சுவாசிப்பேன்.

□

08.02.1988

விபரிக்க முடியாதது

காலை

11.40.

நானும் அப்பாவும் ஸ்கிபோல் விமான நிலையத்தில்
வழுவழப்பான தரை.

தூரத்தில்

அம்மா,

சேரன் மாமா

அம்மாவின் கை அசைவு.

எனது மனதில்

என்ன அது?

விபரிக்க முடியாத

மகிழ்ச்சி,

சந்தோசம்,

அன்பு,

பாசம்,

என்னென்று சொல்வேன்?

என் நண்பா,

என்னென்று சொல்வேன்?

நீ,

இதை உணரும் போதுதான்

உனக்கு விளங்கும்.

நான் புலவன் இல்லை வீபரிக்க.

□ 18.10.1988

இரவு ஒன்பது மணியும், ஒல்லாந்து நாளும்

8891 .01 .31 □

இருள்,
நிசப்தம்,
குளிர் காற்று,
சில காரர்கள்,
கோட்டுக்குள்ளே புகுந்துகொண்ட
சில மனிதர்கள்,
அருகே சில நாய்கள்.

நானும்,
சேரன் மாமாவும்
சைக்கிளின் மேல்
எமது உடல்களும்
கோட்டுக்குள் பாதுகாப்பாக,
சைக்கிளை ஓட்டுகிறோம்.

மனிதர்கள் சுவெட்டர்களைப்
போட்டுக்கொண்டு தடித்த
கம்பளிக்குள் புகுந்து விட்டனர்,
உயிர்களைக் காத்துக்கொள்ள.
யன்னல்,
கதவுகள்

வெளிநீய தோல்களும்
இயந்திர மனிதர்களும்

நீ
பஸ்ஸுக்குக் காத்திரு.
உனதருகில்
வெளிநீய தோல்கள் நிற்கும்,
இயந்திரமாக.

நீ,
கடை அருகில் நில்,
உன் அருகில் வெள்ளைத் தோல்
சுற்றுத் தலை நியிர்த்தி
எங்கோ பார்க்கும்
அது நிற்கும் உன்னைக் கவனியாமல்
வெள்ளைத் தோல்
இயந்திரம்.

இறுகிய முகங்களும்
உறைந்து போன மனங்களும்
வெளிநீய தோல்களும்
இயந்திர வாழ்வும்

நீ,
காண்பாய் ஐரோப்பிய நாடுகளில்.

□ 18. 10. 1988

41 சுற்று

பசுமையும் வெறுமையும்
வெறுமையும் பசுமையும்

இளம் காலை
பசுமை நிறைந்த
கனவுகள் --
என்னை
அரவணைத்துக்கொண்டிருந்தன.

எங்கே
ஒரு சேவல்
கூவி
ஓய்ந்தது.

காலை மலர்ந்த
பூக்களின் மேல்
நீங்காரம் இடும்

வண்டின் ஒலி
காற்றில்
மெல்ல
அசைந்து வந்தது.
எனது யன்னலைத்
கட்டிச்
சென்றது.

8891.01.81 □

ஒரு அணில்
 தனது
 முதல் காலை
 உணவைக்
 கண்ட மகிழ்ச்சியில்
 சத்தமிட்டது
 சத்தம்
 எனது உடலை
 வருடிச்
 சென்றது —

இளம் காலைச்
 சுகத்தை
 நான்
 அநுபவித்துக் கொண்டிருந்தேன்.
 நித்திரை விட்டு
 எழும்ப மனம்
 இல்லாமல்.

திடீரென...
 நம்...—
 நம்...—
 நம்...—
 சத்தங்கள்
 என்னைத் தட்டி
 உலுப்பி
 எழுப்பின —

துள்ளி எழும்பினேன்
எல்லாம்
அனைவற்று
நின்றன

□ 3.11.1988

44 சித்தார்த்தன்

வானமே என்மனமாம்

கிணற்றடியில்
அண்ணாந்து
படுத்திருந்தேன்
நேர் எதிரே
கண்ணுக்குத் தெரிந்தது
நீல வானம்....!

அதற்குச்
சற்றுக் கீழே
படுகபோன்ற
வெண்மையான
முகிற்கூட்டங்கள்...!

முகிற் கூட்டங்கள்...!
அதற்குச்
சற்றுக் கீழே
கருமையான
முகில் கூட்டங்கள்

வெண்மை நிற்க
கருமை வர,
கருமை நிற்க
வெண்மை வர

வானத்தில் ஒடிப் பிடித்து
வீகையாடின
முசில்கள்!

எனது மனதில்
அங்கொன்றும்
இங்கொன்றுமாய்
எண்ணங்கள்
நுண்மையும்
திமையும்
கரும் எண்ணங்கள்
ஒடி வீகையாடின

ஓ.....!
வானமே
என் மனமாக.

□ 02.01.89

எப்போது என் மனம் இறக்கும்

புக்கள்
வரட்சியால் வாடினாலோ
கவனிப்பார்களா
வதங்கி வீழ்ந்தாலோ
எனது மனம்
இனகி,
பலமிழந்து
சோர்ந்து விடும்

எனது அப்பா, அம்மா
பாவித்த
கதிரைகள், மேகைகள்
உடையுப்போதும்
பலமிழந்த ஆணிகள்
கழறும் போதும்
சிறுவர்கள் காலில்
அகப்பட்டும்
சிறு சிறு துண்டுகளாய்
உடையுப் போதும்
ஓ .. |எனது மனம்
வெந்து.

செய்வது அறியாமல்
அசையாது
நின்றவீடும்

சில பறவைகள், விலங்குகள்
சிறுவர்களின்
கல்லடிக்கு
இரையாகும்போதும்
பரிதாபமாக
இறக்கும்போதும்

எனது மனம்
திறக்கமுடியாத
இரும்புப் பெட்டிக்குள்
பூட்டப்பட்டு
ஆழங்காணமுடியாத
கடலுக்குள்.....
எங்கோ ஒரு முனையில்
நரணித்து வீடும்.

பட்டுப் பூச்சியின்
மென்மையும்
மெதுமெதுப்பும்
பூவின்
இதழ் போன்ற
பருகத் தன்மையும்
ஒத்த என் மனம்
ஓர் இனக் கலவரத்திலும்

உத்தரவு 87 இலும்
தடந்த கொடுமைகள் கண்டு
நினைக்கிறாயா
அது
உயிரோடு இருக்குமோ?

□ 05.03.85

1875

1875

1875

1875

1875

முன்னுரையில் இருந்து. . .

சித்தார்த்தன் கவிதை எழுதுகிறான். எனக்கு இது ஆச்சரியமான விஷயம். அவன் கவிதைகளை முதலில் படித்த போது நான் வியந்து போனேன். எனக்கு வயதாகி விட்டது என்பதை அவன் புளிச் சென்று காட்டின.

சிதிலுக்கு இப்போது வயது பதினைந்து. அவன் பிறந்த அன்று பச்சைக் குழந்தையாக தொட்டிலுக்குள் விடந்த தோற்றம், இன்றும் என் நினைவில் இருக்கிறது. இந்தப் பதினைந்து ஆண்டுகளில் அவனது வளர்ச்சியை நான் அருகில் இருந்து பார்த்திருக்கிறேன், ஒரு குழந்தையாக, ஒரு சிறுவனாக. இப்போது இந்தக் கவிதைகளைப் படிக்கும் போது அவன் வளர்ந்து விட்டான் என்று தெரிகிறது. வயதை மீறிய வளர்ச்சி - உடலாலும் தான்; மனதாலும் தான். மாமா உங்களுக்கு வயதாகி விட்டதென்று சொல்கிறது அவனுடைய வளர்ச்சி. அதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதுதான், புதிய தலைமுறை தாரித்து வளர்கிறது என்ற நிறைவுடன்.

எம். ஏ. நு.: மான்

காற்று..... சித்தார்த்தன் கவிதைகள்
